

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

Ίδρυτής και Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
 Ξυδότης και Διαχειριστής: ΧΡ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑ

Ταχυτικοί συντάκτες: ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑ-
 ΡΟΡΙΤΗΣ, Γ. ΦΤΕΡΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩ-
 ΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει
 να διευθύνονται:

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΝ & ΣΙΑ, Σοφοκλέους 3, ΚΟΡΗΛΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για την Ελλάδα	δρ. 25	το χρόνο
	» 13	το εξάμηνο.
	» 7	το τρίμηνο.
Για την Αγγλία και Αίγυπτο	£ 1	το χρόνο
	£ 0,10	το εξάμηνο
Για την Αμερική	\$ 5	το χρόνο
	\$ 3	το εξάμηνο
Και για τα άλλα μέρη ανάλογα		

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ μ' ευχαρίστηση το μανιφέστο της Σοσιαλιστικής Φοιτητικής Ένωσης για το ζήτημα της γλώσσας κ' είμαστε απόλυτα σύμφωνοι με τη γνώμη της, που και μεις πολλές φορές την κηρύξαμε στο «Νουμά», πως το γλωσσικό ζήτημα τότε μόνο θα βρει την αξία και οριστική του λύση, όταν ο λαός το υιοθετήσει και το κάνει ένα από τα μεγάλα ζητήματά του. Οι μέσες λύσεις όχι μόνο δε διευκολύνουν το ζήτημα, μα και ζημιώνουνε άπειρα όπως το εξηγήσαμε άλλοτε. Κι ο «Ριζοσπάστης» δημοσίευσε ένα παλληκαρίσιο άρθρο για το ζήτημα της γλώσσας, που βάζει τα πράγματα στη θέση τους, όπως είναι. Μα και η Φοιτητική Ένωση και ο «Ριζοσπάστης» γιατί τέλος πάντων δε θέλουνε να νιώσουνε ένα απλούστατο ζήτημα, πως δηλαδή η επιχειρηματολογία τους πάει χαμένη, όσο δεν έρχεται το παράδειγμα το ίδιο για να τηνε δυναμώσει; Τί θάντατάξετε στους καθαρευουσιάνους όταν σ'α παρουσιάσουνε τ'άρθρα σας, τὰ περιοδικά σας, τὰ μανιφέστα σας, που είναι όλα ή σ'ε καθαρεύουσα βαρβάτη ή σ'ε μιχτή τρισεξέρεση; 'Αφού είναι τόσο καλή κι αξια ή δημοτική, γιατί δεν τηνε γράφετε οι ίδιοι; 'Αφού είναι ή μόνη κατάλληλη για να μορφωθεί ο λαός, γιατί ο λαός την αποκρούει; 'Αφού μόνο με τη δημοτική μπορεί να ξυπνήσει, γιατί ματασπονείτε να τον ξυπνήσετε με την καθαρεύουσα που τη βιάστε και τη γράφετε; Αυτά θα σ'α ρωτούσανε οι καθαρευουσιάνοι. Και δε όμολογήσουμε την πικρή αλήθεια, δε θα είχατε τίποτα να τους απαντήσετε.

ΩΡΓΙΑΣΑΝΕ πάλε τὰ κουτάκια κ' οι κουμπιράδες για τους τραυματίες του πολέμου, για τὸ κερὶ τοῦ στρατιώτη, για τὴν κάλτσα του, για τὴ φλανελά του, ακόμα και για τὸν Ἅγιο Παντελεήμονα. Ἔτσι ὅλη ἡ Ἑλλάδα μεταβλήθηκε σ' ἓνα ἀπέραντο φτωχοκομείο, ὅπου πατρίδα καὶ θρησκεία ζητοῦνε ν' ζήσουνε μετὰ τὴ ζητιανειά. Τὸ ἀνήθικο αὐτὸ ἔθιμο εἶναι καιρὸς νὰ πάψῃ γιατί ρεζιλεύει τὸν τόπο μας. Ἀνήθικοι εἶναι κι αὐτοὶ ποὺ δίνουνε τὸν ὁδολό τους. κι αὐτοὶ ποὺ βγαίνουνε νὰ τὸν ζήτησουνε. Ὁ ἕνας γιατί πιστεύει πως με λίγες δεκάρες ἢ λίγα μονόφραγκα μπορεῖ νὰ ξεφλήσει τίς μεγάλες του ὑποχρεώσεις πρὸς τοὺς τραυματίες, ποὺ σκατευτήκανε γιὰ χαιτήρι του, ἢ πως μπορεῖ νὰ στηρίξει τὴ θρησκεία με φιλανθρωπικὲς ἀγορὲς καὶ ξετίσιματα γελια καὶ τραδήγματα τῶν διαβατῶν. Οἱ ἄλλες, οἱ φιλάνθρωποι κυρίες, ποὺ γυρίζουνε μετὰ τὰ περιθραχίονα, σὰν ἐπιστρατευμένοι τροχιδορομικοὶ, δὲν ἔχουνε παρὰ νὰ περιορίσουνε λιγάκι τὰ ἀτομικά τους ἔξοδα, για νὰ μαζέψουνε ἴσο κι ἀνώτερο ποσὸ ἀπ' ὅτι μαζέψανε ἐνοχλώντας τὸν κόσμον. Πότε θὰ νιώσουμε πως τὸ χρέος για τὴν πατρίδα καὶ τὴ θρησκεία, για ὅσους θέλουνε νὰ εἶναι πατριώτες ἢ θεῖοι, ἐπαλλάττει τις, σκληρὰ καθήκοντα, στέρησης, ἀνάλογες μετὰ κείνες ποὺ ὑποφέρουνε ὅσοι βρίσκονται στὸ μέτωπο τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ φιλάνθρωποι κυρίες εἶναι καλοκαθισμένες σ' ἓνα τραπέζι τοῦ Ζαχαράτου ἢ στὸ πεζοδρόμιο τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Καὶ στὰ τελευταῖα οὔτε οἱ τραυματίες δοιοῦνται, οὔτε οἱ ἐκκλησιὲς χτίζονται μετὰ τίς πενταροδεκάρες. Ἄν ὑπάρχει ἀληθινὸ πατριωτικὸ ἢ θρησκευτικὸ αἶσθημα, δε χρειάζονται ἔρανοι. Ἄν πάλε δὲν ὑπάρχει, δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργηθεῖ μετὰ τοὺς δίκους τῆς ζητιανειᾶς.

ΒΓΑΙΝΟΥΝΕ, βγαίνουνε, ὁλοένα καὶ βγαίνουνε καινούργια διβλία. Σωστὴ ἐπιδημία διβλίων. Ὁλη ἡ ἐκδοτικὴ καθυστέρηση τῶσαν καὶ τῶσαν χρόνων. Ζηταῖ τώρα νὰναπληρωθεῖ μετὰ μιά διαστικὴ προσφορά διβλίων. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ, ἀντὶ νὰ μᾶς ἐνθουσιάσει, μᾶς γεννᾷ μελαγχολικὲς σκέψεις. Γιατὶ βλέπουμε καὶ σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν ἴδια τσαπατσουλὰ σύντη, τὴν ἴδια ἀφροντισιὰ ποὺ εἶδαμε καὶ μετὰ τὴ διβλιοθήκη τοῦ Φέξη. Καὶ μὴ γενικὴ φιλοσοφικὴ ἢ κοινωνιολογικὴ ἀρχή, κανένα ξεδιάλεγμα, καὶ μὴ προσοχή στὴ γλώσσα, στὸ δούλεμα. Ὅποιος ἔχει κάτι, τὸ τυπώνει μετὰ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Συλλογιόμαστε μετὰ λίπη, πως ἕνας εὐσυνειδητὸς καὶ καλοφροτισμένος ἐκδοτὴς θὰ μπορούσε νὰ γοσημοποιήσῃ αὐτὸ τὸ ρεῦμα τῶν ἀναγνωστῶν ποὺ ἄρχισε νὰ μοσάνεται, πως θὰ μπορούσε νὰ τὸ καθοδηγήσῃ πρὸς ὠριμότερες κατεύθυνσεις, σχηματίζοντας σιγὰ σιγὰ ἓνα θεμέλιο γιατὴ μύοφωση μιᾶς φωτισμένης κοινῆς γνώμης. Βέβαια δε θέλουμε νὰ ποῦμε πως δὲν ὑπάρχουνε καὶ τιμητικὲς ἐξαιρέσεις. Κ' ἴσια ἴσια γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἐπιζητοῦνε τὸ ἀπλὸ ἐμπορικὸ κέρδος, παρὰ ἐμπνεύονται ἀπὸ κάποια ἀνώτερη φιλοδοξία, χαράζουμε τίς λίγες αὐτὲς γραμμὲς, για νὰ τοὺς δώσουμε ἀφορμὴ νὰ σκεφτοῦνε μετὰ ποιὸν τρόπο εἶναι δυνατό ἢ ἐμπορικὴ ἀνάγκη νὰ συμβιβαστεῖ μετὰ τὴ φιλολογικὴ καὶ κοινωνικὴ εὐσυνειδησία, ὅπως γίνεται καὶ μετὰ τοὺς ἐκδοτικούς οἴκους τῆς Ἑδράτης.